Ч. 205. Четвер 12 (25) вересня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Положене на Балкані. — Збори німецкого товариства для социяльної реформи. — Борба з конґреґациями у Франциї. — Справи Бурів.)

Вчера перед полуднем прибули до Відня угорскі міністри і безпроволочно розпочали угодові переговори з міністрами австрийскими. Переговори потревають сим разом два дні.

Як доносять з Білгорода, Альбанці допускають ся в північній Альбанії і Старій Сербії великих надужить. Оногди з санджаку новобазарского перейшли они сербску границю і зайшли в гори Копавник, три милі поза границю; там напали на подорожних Сербів, двох з них убили, а трех звязали і забрали з собою; вози подорожних обрабовано. Коли гранична сторожа появила ся, напастники утікли. Так само в Альбанії і в Македонії положене дуже грізне. Революцийний рух чим раз більше скріпляє ся і обіймає ширші круги населеня. Ворохобничі шайки болгарскі звели в кількох місцевостях менші борби з жандармериєю і войском турецким. Значнійші з тих борб вели ся коло місцевостий Бабсор, Кастория, Желениці і Візана.

В р. 1900 заснувало ся в Німеччині міжнародне товариство для охорони прав робітників. Вчера розпочали ся загальні збори того товариства під проводом міністра бар. Берлепша. На збори явили ся відпоручники Німеччини, Франциї, Анґлії, Австро-Угорщини, Італії, Ватикану і инших держав. По привітній промові міністра ухвалено вислати телеґраму до сьв. Отця і відчитано лист кардинала Рамполї, в котрім він доносить, що сьв. Отець з вдоволенем слідить діяльність товариства і желає нарадам поводженя. На порядку нарад стоять справи: скорочення праці у фабриках і розширеня охорони нелітних робітників, справа праці жінок в ночи і управильнене праці в промислових підприемствах, шкідливих здоровлю.

До борби з конґреґацийними школами у Франциї прилучив ся ще й політичний елемент та справляє чи мало клопоту французкому правительству. Перед кількома днями почав ся новий шкільний рік в Бретонії. В богато місцевостях діти остають без шкільної науки, бо родичі не хочуть посилати їх до правительственних шкіл. Звісна пані Адам в Parole Français написала в сій справі ось яке: „Читаючи пруські часописи і жидівско-німецкі, можна бачити, яку радість справляє їм пан Комб. Патріотичні Німці складають міліони марок на підпиране руху відорваня католиків від Риму. Пан Комб ширить протестантизм у нас безплатно, а п. Трульо допомагає єму вірно в сій роботі. Они працюють спільно з масонами і жидами на користь Німеччини, на користь Берлина“. — Ся думка, що борба з конґреґациями вийде на користь протестантскої Німеччини, стає у Франциї чим раз загальнійшою.

Бурскі ґенерали повідомили бурский комітет в Берлині, що не можуть прибути до німецкої столиці перед 5 жовтня. Стараються ся передтим о позискане розмови з Чемберленом. Домагають ся, аби анґлійске правительство крім признаних трех міліонів фунтів штерлінґів, дало ще кілька міліонів на відбуване фарм, та щоби призволило на поворот Кріґерови до полудневої Африки. Рішучо думають, що зглядом грошевої квестиї Чемберлен згодить ся, а що до Кріґера, то під услівем, що погодить ся з єствуючим станом річи. Кріґер, здаєть ся, годить ся на те, натомість б. секретар стану Райц, який у війні все стратив і двох синів поховав, є непримиримий. Подорож ґенералів по Німеччині має тревати сім днів. Хочуть також удати ся до Відня. — Полуднева африканьска часопись Rand Mail доносить, що независимо від воєнних довгів буде затягнена позичка у висоті 20 міліонів фунтів штерлінґів, призначена на публичні роботи і буде покрита з доходів кольоній. Буджет Трансвалю на рік 1902/3 преліменований на 4 міліони фунтів в доходах, а 3 міліони 700.000 фунтів в розходах.

---

39)

ФОМА ҐОРДЕЄВ.

(З російского — Максима Ґоркого).

(Дальше.)

Єжов задумав ся, не перестаючи вертіти ся цілим тілом і крутити головою. В задумі лиш лице єго було непорушним, всі морщини на нім збирали ся коло очий і окружали їх немов проміньем, а очи від того ховали ся глубше під чоло.

— Н-так, я, брате, дещо бачив і знаю....— промовив він, потрясаючи головою. — І знаю я навіть більше, як мені треба знати, а знати більше як треба, так само шкідно для чоловіка, як і не знати того, що конечно знати.... Розповісти тобі, як я жив? Можу — то єсть, попробую. Ніколи нікому не розказував о собі, тому, що ніхто не цікавив ся тим.... Дуже обидно жити на сьвіті, коли не можна людий зацікавити собою!

— Вже я по лици і по всьому бачу, що не добре тобі жило ся! — сказав Фома, чуючи вдоволене з того, що й товаришеви, як показує ся, житє також не солодке було....

Єжов душком випив свій чай, шпурнув склянку на тарелець, поставив ноги на край крісла, і обіймивши коліна руками, положив на них підбородок. В тій поставі, маленький і гнучкий як кавчук, він став говорити:

— Студент Сачков, мій бувший учитель, а нині доктор медицини, картяр і простак, говорив мені, бувало, коли я добре вивчу лекцию: „Славно Колю! Ти спосібний хлопець. Ми, не шляхтичі, прості і бідні люди, сіромаці в житю, повинні учити ся і учити ся, аби стати попереду всіх.... Росия потребує розумних і честних людий; старай ся бути таким і ти будеш паном своєї долі і пожиточним членом суспільности. На нас, бідних опирають ся тепер найбільші надії краю, ми покликані внести до него сьвітло, правду і т. д.“ Я єму, худобині, вірив. І ось від тої пори минуло до двайцять літ, і ми, бідні, виросли, але розуму не винесли і сьвітла в житє не внесли, Росия як і перше терпить на свою хронічну недугу, на надмір падлюк, і ми, бідні, з вдоволенем доповняємо собою їх густі ряди. Мій учитель, повторяю, льокай, безличне і німе єство, котрому міский голова приказує.... а я паяц на службі суспільности. Мене, брате, тут в місті переслідує слава... Іду улицею і чую, візник говорить до свого товариша: „Он, іде Єжов! Добре має ся, кат єго бери!“ Так того також треба добити ся....

Лице Єжова зморщило ся в їдкий усьміх і він якось тихо, лиш самими губами засьміяв ся. Фома не зрозумів єго бесіди, але щоби щонебудь сказати, відозвав ся на угад:

— Не туди, значить, попав, куди наміряв....

— Так, я гадав, що виросту на більшого чоловіка.... І виріс би. Я виріс би, кажу!

Він зірвав ся з крісла і забігав по кімнаті, скоро і пискливо покликуючи:

— Але, щоби заховати себе цілим для житя і щоби бути в нім свобідним чоловіком, потреба величезної сили! Она була.... Була гнучкість і проворність.... а всьо то пережив лиш длятого, щоби научити ся чогось.... що тепер цілком мені не потрібне, я стратив цілого себе длятого, щоби щось в собі зберегти.... Ох! я сам і многі зі мною, всі ми ограбили самі себе для того, щоби придбати щось для житя.... Подумай: бажаючи зробити з себе чоловіка цінного, я всякими способами позбавляв ціни мою особу. Щоби учити ся і не умерти з голоду, я шість літ учив ся читати і писати якихсь бовванів і переніс на собі безліч погани із сторони ріжних татів і мам, що цілком свобідно понижали мене.... Зарабляючи на хліб і чай, я не міг вже, не мав часу заробити на чоботи і обертав ся до добродійних товариств з покірними просьбами о милостиню.... задля моєї бідности.... Колиб лише добродії могли почислити, кілько духа в чоловіці убивають они, піддержуючи житє тіла! Колиб они знали, що в кождім рублі, який они дають на хліб, містить ся за девятьдесять девять копійок їди для душі! Коли би їх розірвало від надміру їх доброти і гордости, яку черпають

Новинки.

Львів дня 24-го вересня 1902.

— **Вирок мирового суду о „Морске Око“** оголошено вже вчера урядово. Вирок підписали суперарбітер др. Вінклер і оба мирові судиї др. Тхоржвицкий і Лєгоцкий. Вирок обіймає 13 сторін друку, з долученем карти присудженої Галичині спірної землї і части признаної Угорщині і містить короткий вступ, начерк ходу розправи та сам вирок і его умотиноване. — Як звістно, присуджено вироком цілу спірну територию простору звиш 600 моргів Галичині. Угорщина одержала кусник лїсної парцелї простору 20 моргів.

— **Питомці з всїх чотирох років**, з всїх трех дицезий, котрі в попереднїм роцї шкільнім були в семинариї і котрі тепер зістали приняті, мають явити ся в семинариї найдальше до дня 3 жовтня с. р. пополудни. Всїх Р. Т. оо. Парохів прошу о ласкаве повідомлене про се питомців перебуваючих в їх парохиях.— Др. *Григорий Хомишин*, ректор дух. семинариї у Львові.

— **Конкурси.** Видїл ради повітової в Дрогобичи розписує конкурс на 2 посади дорожників з річною платою 1200 кор., 500 кор. на об'їздки і 150 кор. активальних додатків. Кандидати мають виказатись, що скінчили практичну школу дорогових кондукторів при видїлї краєвім і знають краєві языки. Подaня треба вносити до 15 жовтня. — Маґістрат міста Золочева розписує конкурс на посаду міского ветеринаря з платою 1200 кор. і 25% додатком активальним. Від кандидатів вимагає ся диплому школи ветеринариї, а речинець назначений до 19 жовтня.

— **Під колесами зелїзниці.** З Тернополя пишуть нам: Дня 23 вересня с. р. о 5 год. рано знайдено на шляху зелїзниці межи Глубічком великим а Тернополем при кільометрі 4787 переїханого поїздом Гната Семенину, робітника з Білої, котрий заступав будника. З того, в який спосіб поїзд переїхав Семенину, можна здогадувати ся, що погибший сам шукав смерти.

— **Еміґрация до Америки.** В 1901 роцї прибуло до всїх портів Сполучених Держав загалом 522.573 еміґрантів, з чого 362.470 мужчин, а 160.103 женщин. З загального числа еміґрантів р. 1901 припадає на Европу 500.386, на Азию 15.726, решта дїлить ся на Індию і инші краї. Після справоздання американьского бюра статистичного виемiґрувало до Америки від р. 1821—1900 19 мілїонів людий, з чого 5 мілїонів припадає на Нїмеччину, 3·86 мілїонів на Ірляндию, 3·02 мілїонів на Анґлїю, Шкоцию і Уельс, 1·24 мілїонів на Скандинавию, 1·05 на Канаду, а по 1 мілїонї з Італїї і Австро-Угорщини.

— **Нещасливі пригоди.** Андрій Винничук, зарібник з Дубовець літ 28, занятий при реґуляциї Днїстра в Галичи, упав підчас роботи у воду і утонув ся. — З Оброшина, повіта городецкого, доносять нам: 17-лїтний жидок Мехель Мішель вів коня з Дорнфельда до Зимної води; на гостинци в Оброшинї кінь вдарив его так сильно, що забив па місци. Тїло відставлено до Глинної-Навариї.

— **Часопись для жебраків** стала виходити в Парижи. Не занимає ся она нї політикою, нї штукою, а поміщає лиш вісти „фахові“. Найцїкавійші суть оголошеня. В першім числї можна вичитати слїдуюче: „Пошукує ся слїпого, котрий умів грати на флетї“; „Пошукує ся кулявого до морских купелїв, дуже відвіджуваних публикою. Першеньство мають особи, позбавлені правої руки“. Дальше та часопись подає виказ всїх шлюбів, похоронів, хрестин і імянин богатих людий в Парижи.

— **Мілїонова дефравдация.** Дефравданта Єлїнека й доси не знайдено і длятого щораз більше укріплює ся переконанє, що Єлїнек відобрав собі житє, хоч тїла его також не найдено. Як вже звістно, найдено одінє Єлїнека в Кремс над Дунаєм, але не над самою рікою, лиш над охабою коло неї. Дирекция полїциї казала перешукати гаками цїлу охабу, але тїла не найдено; длятого розписала полїция окружник до всїх громад над Дунаєм, щоби уважали, чи вода не наднесе якого трупа і по чім можна би пізнати трупа Єлїнека. Рівночасно вислала полїция гончий лист за дефравдантом до всїх жандармерийних команд в цїлій Австриї, числом 40 і до властий за границею. Цїкава річ, як стоїть справа фабрики електромоторів, котрої директором був спільник Єлїнка, жид Поляк. Они оба купили якийсь анґлїйский патент на винахід якогось електромотору, і заплатили за него 50.000 фунтів штерлїнґів. Опісля показало ся, що весь той винахід був лиш чистим гумбуґом. Здає ся, що Єлїнекови показали лиш папір, контракт купна на 50.000 фунтів штерлїнґів, щоби єму додати тим охоти до заложеня фабрики. По сїм виринув новий винахід робленя папи з торфу, і знов збудовано другу фабрику, а Єлїнкови показано, так само як і за першим разом, лиш сам папір. Так всї підприємства, до яких брала ся спілка Поляк і Єлїнек, опирала ся лиш на грошах, які Єлїнек брав на шкоду лендербанку, при чім головну користь мав Поляк. Але здає ся, що Єлїнек мусїв мати ще и других спільників межи урядниками банкови ми, бо нам трудно собі погадати, як міг підрядний урядник вибрати з банку 4,600.000 корон так, щоби того нїхто не запримітив, щоби то не впало нїкому в очи, або щоби не показав ся якийсь слїд браку гроший. Близше доходжене показало, що в банку був великий нелад і манїпуляция така, яка нїгде не буває. Висші урядники, що мали надзирати і пильнувати роботи і порядку в банку, зовсїм тим не журили ся а низші робили, що хотїли. Єлїнек не лиш інкасував гроші, хоч то до него не належало, але був також своїм власним контрольором. Він позичав урядникам банкові гроші і то досить великі суми, а брав від них лиш звичайні квіти. Один з висших урядників банку, котрого квіт на 16.000 корон знайдено в бюрку Єлїнека, заплатив оногди ту суму і відобрав свій квіт. Засуспендовано богато висших урядників банку а межи тими і шефа відділу торговельного, Ляґранжа, котрий недавно тому дістав ордер, начальника книговодства Ледерера і касиєра Вайнберґера.

— **Убийника Туллїо Муррі**, що забив ґрафа Бонмартінї в Больонїї, арештовано на австрийско-італїяньскій границі, але на австрийскій стороні і відставлено до Роверето. Лікар тамошного заведеня карного, др. Брезадольо, навідав ся до арештованого, а той сказав єму, що допустив ся убийства не в цїли рабунку і що сестра его а жінка убитого не стоїть в нїякій звязи з убийством і несправедливо єї посуджують, мов би то она о всїм знала. Др. Нальдї також фальшиво зізнавав, бо его не було при убийстві.

з своєї сьвятої дїяльности! Нема на земли чоловіка, котрий би поганїйше і противнїйше подавав милостиню, як нема чоловіка нещастнїйшого, як той, що єї приймає.

Єжов кидає ся по комнатї, як пяний, охвачений божевільностию і папір під ногами его шелестїв, рвав ся, летїв клаптями. Він скреготав зубами, крутив головою, его руки махали у воздусї, як надломлені крила птиці, і здавало ся, що він варить ся в кітлї окропу. Фома глядїв на него з дивним, подїленим чувством: він і жалував Єжова і приємно було єму бачити, як він мучить ся.

„Не один я.... і єму також прикро....“ — гадав Фома, прислухуючи ся его бесїдї. А в горлї Єжова щось бренчало, як бите скло і поскрипувало як немазані колеса.

— Отроєний добротою людий, чи погиб від нещастної спосібности кождого бідолахи, що вибиває ся в люди, від спосібности приставати на малім і ждати на більше.... О! ти знаєш? Від недостатку оцїнки самого себе погибає більше людий, як від сухіт і ось чому провідники мас служать може полїцийними надзорцями!

— Чорт з ними! — сказав Фома, махнувши рукою. — Ти про себе оповідай.

— Про себе? Я.... цїлий тут! — крикнув Єжов, задержавшись посеред комнати і бючи себе в груди руками. — Всьо, що міг, я вже довершив.... достиг степени гумориста і.... більше нїчого не можу! Знати, що треба дїлати і не могти, не мати сили для того дїла.... ось що називає ся мукою!

— Ага! Погоди-но! — оживив ся Фома. — Скажи, що треба робити, щоби спокійно жити.... то єсть, щоби бути з себе вдоволеним?

— Длятого треба жити неспокійно і уникати, як недуги, навіть можливости бути вдоволеним з себе!

Для Фоми ті слова прозвучали грімко але пусто і звуки їх завмерли, нерушивши навіть в его серци нїякого чувства, не зродивши в голові нї одної гадки.

— Треба жити все залюбленим в що небудь тобі недоступне.... Чоловік робить ся висшим від того, що іде в гору....

Тепер переставши говорити про себе, Єжов промовив иншим тоном, спокійнїйше. Єго голос звучав твердо і самосьвідомо, а лице стало поважне і строге. Він стояв посеред комнати, піднявши руку з простягненим пальцем і говорив, немов би читав:

— Люди низькі, тому що стремлять до ситости. Ситий чоловік зьвірина, бо ситість єсть вдоволенєм тїла.... І вдоволенє духа заміняє чоловіка в зьвірину.

Єго знов немов щось ткнуло, немов всї жили і мускули его нараз напружились і знов він забігав по комнатї в кипучім розворушеню.

— Сам собою вдоволений чоловік то затвердла пухлина на груди товариства.... то мій заклятий ворог. Він набиває себе дешевими правдами, обгризеними кусниками затухлої мудрости і живе як комірка, в котрій скупа господиня ховає всяку дрянь, цїлком їй непотрібну.... Доторкнеш ся до такого чоловіка, отвориш двері, в него і на тебе подує гнилим сопухом і у воздух, котрим ти віддихаєш, влиє ся струя якоїсь стухлої дряни.... Ті нещастні люди називають ся людьми твердими духом, людьми принципів і пересьвідчень.... і нїхто не хоче замітити, що пересьвідченя для них.... тілько штани, котрими они прикривають бідну наготу своїх душ. На вузких чолах таких людий завсїгди сияє всїм звістна напись: спокій і самосьвідомість. Фальшива напись! Потри їх чола твердою рукою і ти побачиш правдиву вивіску; на ній представлені: вузкоглядність і тупоумність!...

Фома глядїв, як Єжов кидає ся по комнатї і з сумом думав:

— Кого він так ганьбить? Не розумію.... А сильно его обидили, то видко....

— Кілько бачив я таких людий! — з гнївом і ляком скрикнув Єжов. — Кілько наплодило ся в житю тих дрібних крамниць! В них найдеш і перкаль на запаски і дьоготь, ледові цукор і боракс на вигублене тарганів, але не найдеш нїчого сьвіжого, горячого, нїчого здорового! До них приходиш з болючою душею, утомлений самотою.. приходиш з жадобою почути що-небудь живе.... Они дають тобі якусь теплу кисилицю, пережовані ними книжкові мисли, скислі від старости.... І завсїгди ті сухі і марні гадки, так марні, що аби їх висказати, треба множества дзвінких і пустих слів. Коли такий чоловік говорить, менї здає ся: ось ситий і напоєний кінь, увішаний дзвінками, везе віз румовища за місто і — нещастний! — вдоволений своєю долею!...

— Також, значить, злишні люди ... — сказав Фома. Єжов задержав ся против него і з їдкою усьмішкою на устах відповів:

— Нї, они не злишні, о нї! Они живуть для взірця... для показаня, чим чоловік не повинен бути. Правду кажучи, їх місце в анатомічних музеях, там де хоронять ся всїлякі потвори, ріжні хоробливі прояви гармонїчного житя... В житю, брате, нїчого нема злишного... в нїм навіть я потрібний! Лише ті люди, в душах котрих поселив ся невільничий страх перед житєм, у котрих в груди замість завмерлого серця.... величезний нарив мерзкого самолюбства, лише они злишні... але і они потрібні, хочби для того, щоби я міг вилити на них мою ненависть....

Цїлий день, до самого вечера, горячив ся Єжов, викидаючи хулу на ненавистних єму людий і его бесїди — хоч зміст їх був неясний для Фоми — заражували его своєю палкостию і викликували в нїм боєве чувство. Часами прокидало ся в нїм недовіріє до Єжова і в одну з таких хвиль він просто спитав его:

— **Самоубийство.** З Подгаєччини доносять нам: Дня 8 с. м. повісив ся в Соповій, тутешного повіта, Василь Чайківский, в стодолї свого тестя Івана Дидика. Причина самоубийства не звістна.

Телеґрами.

Відень 24 жовтня. Є.В. Цїсар дня 28 с.м. удає ся на лови до Айзенерц. До Відня поверне Цїсар дня 5 жовтня.

Льондон 24 вересня. Daily Express доносить з Петербурга, немов би в часї царских маневрів в Курску намірено довершити замаху на царя. Злочинцї мали вирвати шини на шляху куди цар мав переїздити.

Берлин 24 вересня. Доносять сюди з Петербурга, що перед харківским судом відбуде ся дня 29 с. м. перша розправа против селян о розрухи, які лучили ся в тамошнїй ґубернїї на весну.

Петербург 24 вересня. В Одесї занедужало до 14 с. м. знов 10 осіб на джуму, з котрих 4 померло. — В Манджуриї холера ще не вигасла.

Берлин 24 вересня. Тутешне португальске посольство заперечує поголосцї, немов би Португалїя відступила Анґлїї залив Деляґоа, або який инший порт. Португальске правительство нїколи не згодилось би на те і нїколи не вели ся між Анґлїєю і Португалїєю переговори в тій справі.

Надіслане.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників	аркуш по	10	сот
2. Замкнення місячні 2 штуки	„	5	„
3. Інвентар довжників	аркуш	5	„
4. „ вкладників	„	5	„
5. „ уділів	„	5	„
6. Книга головна	„	10	„
7. „ лїквідацийна	„	10	„
8. „ вкладок щадничих	„	10	„
9. „ уділів членьских	„	10	„
10. Реєстр членів	„	10	„
11. Зголошеня о позичку	штука по	2	„
12. Виказ умореня позички	„	2	„
12. Асиґнати касові	„	1	„

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

Видання
Руского педаґоґічного Товариства.
у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дїтий 80 с. *Нашим дїтям ч. I. 80 с. *Нашим дїтям ч. II. 80 с. *Дїточі вигадки ч. I. 60 с. *Дїточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дїтий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка історня педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дїтий 30 с. **Гордїєнко:** Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлїй Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олїмпія 40 с. **Віра Лебедова:** Гостинець дїтям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо:** Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Днїпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский:** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дїтий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова:** Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дїтий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дїтий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с **Василь В-р:** Подорож до краю Лїлїпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л Кримский:** Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок:** оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***МартаБорецка:** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалїв Стефан:** На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой:** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського:** 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 дїях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глїбова:** Байки 10 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Днїпрової Чайки**, Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову.

— Ну.... а в очи людям можеш ти так говорити?

— При кождій нагоді... І кождої недїлї... в ґазетї... Хочеш, я тобі прочитаю?

Не ждучи на відповідь Фоми, він зірвав зі стіни кілька листів ґазети і не перестаючи бігати по кімнатї, став єму читати. Він ричав, сьміяв ся, пищав, заскалював зуби і був похожий на злу собаку, що рве ся з ланцуха в безсильній злости. Не підхоплюючи гадок в писанях товариша, Фома відчував їх сьмілість, їдку насьмішку, горячу злобу і єму було так приємно.... немов би єго в горячій парни віниками парили...

— Славно! — кричав, підхопивши який небудь віддїльний вислов. — Добре сказано!

Очевидно перед ним виринали знакомі родини купців і видних горожан, котрих Єжов сїк то сьміло і ріжко, то колов з поважанєм і тонким як голка жалом.

Одобренє Фоми, єго горіючі вдоволенєм очи і оживлене лице ще більше побуджували Єжова — і він все голоснїйше вив і ричав то падаючи з утоми на софу, то знов підскакуючи і підбігаючи до Фоми.

— Ану, перечитай про мене! — скрикнув Фома розохотившись.

Єжов почав глядати в купі ґазет, вирвав з неї лист і взявши єго в обі руки, став перед Фомою і широко розставив ноги, а Фома розвалив ся в кріслї з діравим сидженєм і усьміхаючи ся, слухав.

Замітка о Фомі починала ся описанєм пиятики на тратвах і Фома при єї читаню почав відчувати, що деякі слова кусають єго як комарі. Лице єго стало поважнїйше, він нахилив голову і понуро мовчав. А комарів збирало ся все більше...

— Ну, ти вже надто розохотив ся! — сказав він вкінци змішаний і невдоволений. — Атже тим одним, що умієш чоловіка зганьбити не заслужиш ся перед Богом...

— Мовчи! Зажди! — коротко кинув єму Єжов і читав дальше.

Доказавши в своїй статї, що купець в гулятиках і скандалах без сумнїву перевисшає представителїв инших станів, Єжов питав: длячого так? — і відповідав:

„Менї здаєть ся, що той наклін до диких поступків походить від недостачі культури о стілько, о скілько з другої сторони має причину в надмірі енерґії і бездїльности. Не може бути сумнїву в тім, що наше купецтво — з малими виїмками — стан найбільше богатий здоровлєм, а рівночасно найменше трудячий ся.

— Ось то правда! — крикнув Фома, ударивши кулаком по столї. — Таки так! У мене просили за бика, а роботи за воробця...

„Кудиж дївати купцеви свою енерґію? На біржи єї богато не стратиш і ось він розкидає надмір мускулярного капіталу по шинках на гулятики, не маючи понятя о инших, більше продуктивних і цїнних для житя точках приміненя сили. Він — ще зьвір, а житє для него вже стало кліткою і єму тїсно в нїй при єго добрім здоровлю і наклонї до широкого розмаху. Стїснений культурою, він сидить тихо а там наробить скандалів. Купецка гулятика — завсїгди бунт полоненого зьвіря. Очевидно — то зле. Але — ах! — буде ще гірше, коли той зьвір до своєї сили придасть троха розуму і ту силу вишколить! Вірте — він і тодї не перестане виводити скандали, але то вже будуть історичні подиї. Сохрани нас Боже, від таких подий! Бо они вийдуть із стремлїня купця до влади, їх цїлию буде всемогучість одного стану і — не буде перебирати купець в средствах, аби дійти до тої цїли!...

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).